

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 30. svibnja 2012

[\[Video\]](#)

U Isusu Kristu vjerni Božji "da" i "amen" Crkve (2 Kor 1, 3-14. 19-20)

Draga braćo i sestre,

u ovim katehezama razmišljamo o molitvi u poslanicama sv. Pavla i nastojimo promatrati kršćansku molitvu kao pravi i osobni odnos s Bogom Ocem, u Kristu, po Duhu Svetom. Na ovom današnjem susretu ulaze u dijalog Božji vjerni "da" i "amen" što ga s punim pouzdanjem izriču vjernici. Želim istaknuti tu dinamiku, zadržavajući se na Drugoj poslanici Korinćanima. Sveti Pavao upućuje tu očaravajuću poslanicu Crkvi koja je više put osporavala njegov apostolat i otvara joj svoje srce da naslovnicima zajamči svoju vjernost Kristu i evanđelju. Druga poslanica Korinćanima započinje jednom od najuzvišenijih blagoslovnih molitava u Novom zavjetu uopće. Ona glasi ovako: "Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, Otac milosrđa i Bog svake utjehe! On nas tješi u svakoj našoj nevolji da bismo i mi sve koji su u nevolji mogli tješiti onom utjehom kojom nas same tješi Bog" (2 Kor 1, 3-4).

Dakle Pavao se nalazi velikoj nevolji, mnogo je nedaća, teškoća i jada koje je morao pretrpjeti, ali nije nikada podlegao obeshrabrenju, podupiran milošću i blizinom Gospodina Isusa Krista, zbog kojeg je postao apostol i svjedok predavši u njegove ruke sav svoj život. Upravo zato Pavao započinje tu poslanicu molitvom blagoslova i zahvaljivanja Bogu, jer nije bilo ni jednog trenutka u njegovu životu Kristova apostola da nije osjećao potporu Oca, Boga svake utjehe. Strašno je trpio, kaže to upravo u toj poslanici, ali u svim tim, naizgled bezizlaznim, situacijama primao je od Boga utjehu i snagu. Poradi naviještanja Krista pretrpio je progone, čak je bačen u tamnicu, ali se u

svom srcu uvijek osjećao slobodnim, nošen Kristovom prisutnošću i željan samo da naviješta riječ nade evanđelja. Ovako Pavao okovan u tamnici piše Timoteju, svom vjernom suradniku: "riječ Božja nije okovana! Stoga sve podnosim radi izabranih, da i oni postignu spasenje, spasenje u Kristu Isusu, zajedno s vječnom slavom" (2 Tim 2, 9b-10). U svojem trpljenju za Krista, on osjeća Božju utjehu: "Jer kao što su obilate patnje Kristove u nama, tako je po Kristu obilata i utjeha naša" (2 Kor 1, 5).

U blagoslovnoj molitvi kojom započinje Druga poslanica Korinćanima prevladava dakle, uz temu nevolja koje podnosi, tema utjehe, koju se ne smije shvaćati isključivo kao jednostavnu utjehu, već nadasve kao ohrabrenje i poticaj da ne dopustimo da nas svladaju nevolje i teškoće. Poziv je to da živimo svaku situaciju ujedinjeno s Kristom, koji uzima na sebe sve patnje i grijeh svijeta da bi donio svjetlo, nadu i otkupljenje. Tako nas osposobljava da i mi sami tješimo one koje muče svakojaki jadi. Duboko zajedništvo s Kristom u molitvi, vjera u njegovu prisutnost, dovode nas dotle da postajemo spremni dijeliti patnje i nevolje svoje braće: "Tko je slab, a ja da ne budem slab?", kaže Apostol, "Tko se sablažnjuje, a ja da ne izgaram?" (2 Kor 11, 29). To dijeljenje ne proizlazi iz jednostavne dobrohotnosti, niti samo iz ljudske velikodušnosti ili duha altruizma, već proizlazi iz Gospodinove utjehe, iz nepokolebljive potpore "izvanredne one snage" koja dolazi od Boga a ne od nas (usp. 2 Kor 4, 7).

Draga braćo i sestre, naš život i naš kršćanski hod često su označeni nevoljom, nerazumijevanjem, patnjama. Svi to znamo. U vjernom odnosu s Gospodinom, u stalnoj, svakodnevnoj molitvi možemo i mi, konkretno, osjetiti utjehu koja dolazi od Boga. A to jača našu vjeru, jer nam daje iskusiti na konkretan način Božji "da" čovjeku u Kristu, vjernost njegove ljubavi, u kojoj ide tako daleko da predaje svoga Sina na križu. Sveti Pavao kaže: "Sin Božji, Isus Krist, koga mi - ja i Silvan i Timotej - vama navijestismo nije bio 'Da!' i 'Ne!' nego u njemu bijaše 'Da!'. Doista, sva obećanja Božja u njemu su 'Da!'. I stoga po njemu i naš 'Amen!' Bogu na slavu!" (2 Kor 1, 19-20). Božji "da" nije polovičan, ne koleba se između "da" i "ne", nego je jednostavno i sigurno "da". A na to "da" mi odgovaramo s našim "da", s našim "amen" i tako postajemo sigurni u Božji "da".

Vjera nije u prvom redu čovjekov čin, već besplatni Božji dar, koji ima svoje ishodište u njegovoj vjernosti, u njegovu "da", koji nam pomaže shvatiti kako da živimo tako da u svojem životu ljubimo njega i braću. Čitava povijest spasenja je postupno objavljivanje te Božje vjernosti, usprkos našoj nevjeri i našim nijekanjima, u sigurnosti da "neopozivi su dari i poziv Božji", kao što kaže Apostol u Poslanici Rimljanima (11, 29).

Draga braćo i sestre, Božji način djelovanja – veoma različit od našega – daje nam utjehu, snagu i nadu. Kada izbiju sukobi u našim međuljudskim odnosima, također unutar obitelji, skloni smo posustati u besplatnoj ljubavi, koja od nas traži zauzetost i žrtvu. No, Bog se nikada ne umara s nama, nikada ne gubi strpljivost s nama i svojim beskrajnim milosrđem uvijek prednjači, uvijek nam prvi izlazi ususret, njegovo je "da" potpuno pouzdano. U događaju križa nudi nam mjeru svoje ljubavi, koja nije proračunata, koja nema mjere. Sveti Pavao u Poslanici Titu piše: "pojavi se dobrostivost i čovjekoljublje Spasitelja našega, Boga" (Tit 3, 4). A da bi se to "da" obnavljalo

svakoga dana "on nas i pomaza, on nas i zapečati i u srca naša dade zalog - Duha" (2 Kor 1,21b-22).

Duh Sveti je taj koji neprestano čini prisutnim i živim Božji "da" u Isusu Kristu i stvara u našem srcu želju da ga slijedimo da bismo, jednoga dana, potpuno ušli u njegovu ljubavi, kada ćemo primiti boravište u nebu koje nije ljudska rukotvorina. Ne postoji čovjek do kojeg nije doprla i kojeg ne interpelira ta vjerna ljubav, kadra čekati također one koji nastavljaju odgovarati s "ne", koji okreću leđa Bogu i čije je srce otvrdnulo. Bog uvijek traži čovjeka, želi ga primiti u zajedništvo sa sobom da mu dadne puninu života, nade i mira.

Na vjerni Božji "da" se nacjepljuje "amen" Crkve koji odzvanja u svakom liturgijskom činu: to je odgovor vjere kojim završava svaka naša osobna i zajednička molitva i koji izražava naš "da" na Božju inicijativu. Često u svojoj molitvi odgovaramo iz navike sa "amen", ne shvaćajući njegovo duboko značenje. Taj termin dolazi od izraza aman koji, na hebrejskom i aramejskom, znači "učiniti postojanim", "utvrditi" i, samim tim, "biti siguran" ili "govoriti istinu". Ako pogledamo Sveto pismo, vidimo da se "amen" govori na kraju psalama blagoslova i hvale, kao, primjerice, u Psalmu 41: "A mene ćeš zdrava uzdržati i pred svoje me lice staviti dovijeka. Blagoslovljen Jahve, Bog Izraelov, od vijeka do vijeka! Tako neka bude! Amen!" (rr. 13-14). Ili pak izražava prijanje uz Boga, u trenutku u kojem se Izraelski narod vraća pun radosti iz babilonskog izgnanstva i kaže svoj "da", svoj "amen" Bogu i njegovu Zakonu. U Knjizi Nehemijinoj se pripovijeda kako "Ezra je otvorio knjigu (Zakona) naočigled svemu narodu - jer je bio poviše od svega naroda - a kad ju je otvorio, sav narod ustade. Tada Ezra blagoslovi Jahvu, Boga velikoga, a sav narod, podignutih ruku, odgovori: 'Amen! Amen!'" (Neh 8, 5-6).

Od samih početaka, "amen" židovske liturgije je postao "amen" prve kršćanske zajednice. A knjiga kršćanske liturgije u pravom smislu riječi, Otkrivenje svetog Ivana, započinje sa "amen" Crkve: "Njemu koji nas ljubi, koji nas krvlju svojom otkupi od naših grijeha te nas učini kraljevstvom, svećenicima Bogu i Ocu svojemu: Njemu slava i vlast u vijeke vjekova! Amen!" (Otk 1, 5b-6). Tako u prvom poglavlju Otkrivenja. A ista knjiga završava zazivom: "Amen! Dođi, Gospodine Isuse!" (Otk 22, 21).

Dragi prijatelji, molitva je susret sa živom Osobom koju se sluša i s kojom se vodi dijalog; to je susret s Bogom koji obnavlja svoju nepokolebljivu vjernost, svoj "da" čovjeku, svakom od nas, da nam pruža svoju utjehu usred oluja života i dadne nam živjeti, u jedinstvu s njim, život pun radosti i dobra, koji će naći svoju puninu u vječnom životu.

U svojoj samo molitvi smo pozvani reći "da" Bogu, odgovoriti s "amen" prijanja, vjernosti njemu čitavog svog života. Tu vjernost ne možemo nikada postići vlastitim snagama, ona nije plod našeg svakodnevnog zauzimanja; ona dolazi od Boga i temelji se na Kristovom "da" koji kaže: moja je hrana vršiti volju Očevu (usp. Iv 4, 34). U taj "da" moramo ući, u prijanju uz Božju volju, da stignemo dotle da poput Pavla kažemo da nismo mi ti koji živimo, već sam Krist živi u nama. Tada će "amen" naše osobne i zajedničke molitve obavijati i preobraziti čitav naš život, život Božje

utjehe, život uronjen u vječnu i nepokolebljivu Ljubav. Hvala!

* * *

Pozdrav hrvatskim hodočasnica:

Radosno pozdravljam i blagoslivljam sve hrvatske hodočasnike, a osobito vjernike iz Arbanasa te grupe krizmanika iz Hrvatskih katoličkih misija u Njemačkoj: Stuttgart, Freiburg, Friedrichshafen-Ravensburg i Singen-Villingen. Dragi mladi prijatelji, primili ste dar Duha Svetoga. Iskoristite tu milost s neba te još hrabrije svjedočite svoju vjeru u Isusa Krista. Hvaljen Isus i Marija!

© Copyright 2012 - Libreria Editrice Vaticana

© Copyright - Libreria Editrice Vaticana